

ČERNÉ LŽI

Best
Seller
amazon.com

ALESSANDRA
TORRE

ČERNÉ
LŽI

ČERNÉ
LŽI

ALESSANDRA
TORRE

FANTOM Print / Mystery Press

Copyright © 2014 by Alessandra Torre
Translation © Petra Kubašková, 2015
Photo on Cover © Jakub Jíra, 2015
Cover © Jan Matoška, 2015
Czech Edition © FANTOM Print, Ostrava 2015

ISBN 978-80-7398-759-6 (PDF FANTOM Print)
ISBN 978-80-88096-06-1 (PDF Mystery Press)

Tuto knihu věnuji:

*Wendy Metzové
SueBee – Dej mi alfa samce!
Keelie Chatfieldové
Karen Lawsonové
Marion Archerové*

Setrvaly jste s touto knihou od chvíle, kdy byla hotová jen zpola a roztráštěná až hrůza. Díky za noční hovory. Zaobírání se těmito stránkami. Díky za to, že jste poukázaly na slabiny a nechaly se unést silnými okamžiky. Bez vás by tato kniha vypadala úplně jinak.

PROLOG

Sledovala jsem Mollyin byt v oranžovém městském domě ve středomořském stylu, se závěsnými květináči plnými sytě růžových ibišků. Stál tu i jeho džíp, zablácený prototyp americké mužnosti v moři cizích aut. Uběhlo dvaadvacet minut od chvíle, kdy vešel dovnitř s rukama vraženými do kapes a skloněnou hlavou. Šel zcela automaticky, jako by tu trasu absolvoval už stokrát.

Ťukala jsem světélouce růžovými nehty o řadicí páku. Na chvíli jsem zavřela oči a nechala se ovívat vánkem z klimatizace. Za hodinu jsem měla domluvenou masáž, takže takhle situace se musela rychle vyřešit, jinak přijdu pozdě na rande s Robertinými rukama.

Nějaký pohyb, v pravém horním bytě. V jejím bytě. Rozletěly se dveře, Leeova hlava se rychle pohybovala otevřenou chodbou, kousek za ní blond vlasy, následovalo tahání za jeho košili, divoká gestikulace pažemi. Uměla jsem si živě představit, jaká slova jí tryskají z úst. *Lee, nechod. Lee, není to tak, jak si myslíš!* Zajímalo by mě, zda padlo i slovo „miluju“, jestli se jejich vztah dostal až sem.

Zmizel na schodiště. Naklonila jsem se a litovala, že nemám nějaký drink, něco, co bych mohla otevřít a oslavovat, když moje snahy přinesly ovoce. Muselo to klapnout; tohle se muselo stát. Ona ho nesměla mít; patřil mně.

Jeho hlava se objevila mezi auty a cestou k džípu mu bylo vidět do obličejů. Ztuhlá tvář, tvrdé rysy, které jsem u něj sice ještě neviděla, ale i tak jsem jim dobře rozuměla. Byly pevné. Rozhodné. Rozrušením jsem zatařala ruce v pěst a sledovala její tvář, na niž se mi teď naskytl pohled: flekatá, s očima vyvalenými. Její ústa se rychle pohybovala a obrovská ňadra se vzedmula, jak něco vykřikla a chytila ho za

ramena. Chtělo se mi stáhnout okénko, jen na tenkou škvírečku, abych slyšela, co si říkají, a vychutnala si tenhle okamžik o trochu déle.

To je ono. Hezky se otoč, krasotinko, a koukej se klidit od toho muže. Už se nebude dotýkat tvójí tváře. Už se nebude milovat s tvým tělem. Je můj. Tvoje místo obsadím já.

Dívala jsem se, jak nastoupil do auta a práskl dveřmi, až Molly nadskočila. A potom s definitivním skřípěním pneumatik – s tím nejlahodnějším zvukem na světě, který předčil všechny mé představy – odjel a ona zůstala stát na prázdném parkovišti, černá řasenka se jí roztékala po tvářích, a vykřikla tak hlasitě, že to proniklo i skrz moje tmavá okénka.

Vítězství je moje. Zakřenila jsem se, v duchu si sama se sebou plácla a nastartovala mercedes. Vyjela jsem na silnici a zamířila na jih. Možná že se po masáži stavím u svého přítele v kanceláři. Možná mu vezmu nějaký sendvič. Oslavím triumf s druhým mužem ve svém životě.

Jen do toho. Odsuďte mě. Nemáte ponětí, co moje láska obnáší. Miluju dva muže. Spím se dvěma muži. Jestli si myslíte, že tenhle příběh znáte, tak jste na omylu.

První část

Toto je milostný příběh, ale nechte se snadno.

1

Můj život byl vždycky předem naplánovaný. Myslím, že moji rodiče ten plán stvořili ještě předtím, než mě počali. Vtloukali mi jej do hlavy neustálým napomínáním a dáváním dobrých příkladů. Vyrostla jsem ve vatě a čekalo se ode mě, že budu dělat všechno a zároveň nic. Vyžadoval se ode mě vynikající prospěch ve škole, i když bylo jasné, že pracovat nikdy nebudu. Prestižní univerzita byla povinná, ovšem jen proto, že právě tam jsem si měla najít manžela. Mít nadváhu nepřipadalo v úvahu, protože to by byla ostuda, ale nesměla jsem ani moc vystavovat figuru, jelikož to by bylo nepatřičné.

Plán byl jednoduchý. Získat vážený titul a zároveň se nechat uplácat do dokonalé ženušky. Rychle se vdát. Podporovat manžela a věnovat se vhodným zájmům, jako například charitě a péči o domácnost.

Ten plán se mi nikdy nelíbil. Mařila jsem ho mnoha pasivně agresivními způsoby. Již v raném věku jsem se naučila maskovat zradu rozkošným úsměvem a nevinnou fasádou. V očích rodičů jsem se chovala vzorně. Dělal jsem jim radost. Vyrůstala v ženu hodnou jejich DNA. Ve skutečnosti ta vzorná holčička jen vyčkávala a vše si pečlivě připravovala na onen zásadní okamžik: pětadvacáté narozeniny.

Před osmi lety

Dvacet pět svíček. Bylo k smíchu, že jsem stále dostávala narozeninový dort; s touhle tradicí se mělo přestat předtím, než jsem dosáhla plnosti. Přesto ho teď matka nesla v rukou. Matka, dokonalý předobraz mé budoucnosti, pokud ta budoucnost skýtala botox a výplně, napja-

té rty a příliš vytrhané obočí. Usmála jsem se, protože se to ode mě očekávalo. Nechala jsem je zazpívat, i když otcův hlas ztichl po prvních několika slovech, protože ho vyrušil zvonící telefon. Usmála jsem se, aby mě mohla vyfotit, sfoukla jsem svíčky a schválně nechala tři hořet, přičemž jsem koutkem oka sledovala matku, která sice zamžikala očima, její strojený úsměv však zůstal pevně na svém místě.

Nakrojila dort, naservírovala mi ten nejmenší možný kousíček ukrojený z prostředku, dál od dekadentního kraje, a nad stolem zavazovala vůně Chanelu číslo 5. Pak jsme jedli ve třech, rozsazeni u stolu pro dvanáct lidí, a jediným zvukem v pokoji bylo cinkání stříbra o porcelán. První vstal otec, nechal svůj talíř ležet a políbil mě do vlasů. „Všechno nejlepší k narozeninám, drahoušku.“

A pak jsem zůstala o samotě s matkou a začal výslech.

„Scházíš se s někým?“ Odložila vidličku. Odsunula téměř nedotčený kousek dortu a ostrým pohledem na můj talíř mi dala najevo, že bych ji měla napodobit.

„Ne.“ Usmála jsem se tak, jak mě to učili. Vždy s úsměvem. Za úsměvem se dají skrýt city.

„Proč ne? Je ti pětadvacet. Zbývá ti už jen pár dobrých let.“

„Jsem šťastná, matko. Brzy si někoho najdu.“

„Myslím, že bys mohla znovu zauvažovat o Jeffu Rochesterovi. Chodila jsi s ním skoro dva roky.“ Čtyři měsíce. Čtyři měsíce, které jsme natáhli na dva roky, aby moji rodiče byli spokojení a jeho homosexualita zůstala tajemstvím.

„Slyšela jsem, že Jeff má nějakou známost. A navíc mezi námi opravdu nebyla žádná chemie.“ Znovu jsem si vložila do úst kousek dortu a užívala si bolestného výrazu v jejích očích, když jsem jej polkla.

„Chemie není podstatná. Je z dobré rodiny – zaopatří tě.“

Bohatě si vystačím se svěřeneckým fondem. Nepotřebovala jsem vztah bez chemie, vězení, které namaluje úsměv na mé šílenství a dožene mě k předčasné depresi a užívání léků. Ale o fondu jsem mluvit nechtěla. Tahle oslava za hodinu skončí a já potom zamířím rovnou do banky.

„Janice Wilkinsová tě prý v centru viděla pracovat. Prosím tě, řekni, že to není pravda.“

Usmála jsem se. „Mám přece titul z kvantitativních věd. Není snad tak absurdní, když se rozhodnu ho nějak zužitkovat. Děláním konzultantku pro lékařskou firmu. Dohlížím na testy Úřadu pro kontrolu potravin a léčiv.“

„Prosím, nedělej to. Práce působí stres, ze kterého předčasně zestárneš. A zbývá ti už jen –“

„– pár dobrých let,“ dořekla jsem za ni a snažila se o povznesený tón. Znovu jsem si kousla dortu. Vyškrábala jsem z talířku veškerou polevu a strčila vidličku do pusy. Chvilí jsem ji cucala a zavraždila tak maličký kousíček matčiny duše.

„Tolik jsme se snažili, abys měla dobrý život.“

„Vždyť mám. Je báječné, co všechno jste pro mě udělali, a já jsem velice šťastná.“

„Co třeba Ned Wimble? Slyšela jsem, že mezi ním a tou dědičkou Avonu to skončilo.“

Odložila jsem vidličku, stiskla pod stolem ruce a usmála se.

Za několik hodin jsem opustila dům rodičů s pytlím dárků v kufru auta. Kašmírový svetřík. Sařirové náušnice od otce. Paperback od J. D. Robbové, dárek od Becky, naší služky, která o mně věděla víc než oba rodiče dohromady. To ona po mně vytřela pozvracenou koupelnu, když jsem se ještě jako puberťačka opila a nezvládla to. Vyhadzovala kondomy, krabičky od antikoncepce, lahve od vodky. To ona mě držela, když jsem v patnácti měla poprvé zlomené srdce kvůli Mitchi Brokeretchovi, který si nezasloužil moje panenství, natož moje slzy.

Můj skutečný dar neležel v kufru. Spočíval v nadcházející schůzce, v papírech ke svěřeneckému fondu založenému před mými prvními narozeninami. Na společném účtu na mě čekalo dvanáct milionů dolarů, na které jsem více než deset let koukala z dálky. S touhle schůzkou a dokumenty, jež jsem tam měla podepsat, se osvobodím od rodičů, jejich očekávání a požadavků, které posledních dvacet let držely tyhle peníze nad mou hlavou. Přijela jsem do advokátní kanceláře

a o třicet minut později jsem vyšla ven jako svobodná žena. Při odchodu od Jacksona & Scottsdale jsem si dovolila malý úsměv – opravdový. A jakmile jsem vstoupila do banky a převedla fondy na účet depozit peněžního trhu, který byl výhradně na mé jméno, dopřála jsem si úsměv od ucha k uchu.

A pak už jen svoboda. Byl to zatraceně dobrý pocit. Stáhla jsem střechu svého kabrioletu a křičela do větru. Oslavila jsem večer s jedním z poslíčků v našem bytovém domě – jednadvacetiletým klukem, který zvládl jen pět štouchů, ale zato přinesl trochu kvalitní trávy a smál se mým vtípům.

Byl to smutný začátek mého nového života.

Prvních dvacet let jsem strávila plánováním a vyhlížením chvíle, kdy se konečně vymaním z tohoto životního stylu. Odhodím sáčko a dobré způsoby a vrhnu se do života po hlavě. Budu tančit ve světle měsíce. Kouřit doutník. Projedu se na motorce a zamiluju se z jiného důvodu než kvůli společenskému postavení. Měla jsem romantické představy, jak budu obsluhovat v restauraci, projedu stopem celou Ameriku, budu se líbat s cizím chlapem, okusím příval neznámých příležitostí. Nenáviděla jsem každíčký kousek svého okolí a toužila po útěku. Chtěla jsem dát vale slavnostním večerím, zakořeněnému pohrdání druhými a kriticky povytaženému obočí. Chtěla jsem to mít jako ve filmu: *a žili šťastně až do smrti*. Rodinu, která bude trávit den společně a jíst u kulatého stolu. Chtěla jsem zavítat do světa, kde matky objímají dcery, které si udělaly modřinu, a utěšují je, když první rande skončí fiaskem. Moje sny byly barvité, plné fantastických představ, v nichž byla moje budoucnost stejně jasná jako minulost. V den svých pětadvacátých narozenin jsem se cítila svobodná. Plná naděje a nových možností. První den zbytku mého života.

Jenže pět let nato jsem byla pořád na stejném místě. Prožila jsem pár divokých nocí. Šoustala s cizími chlapy, co měli na ruce mozoly. Navštívila jsem 7–Eleven¹ a koupila si hot dog. Jela jsem do Tijuany na dost dlouho, abych pochopila, že se tam nikdy nevrátím. A potom jsem se jako stěhovavý pták vrátila do tohoto světa. Zahnízдила jsem

¹ Řetězec večerek (pozn. překl.).

tu, aniž bych si to uvědomila. I po pěti letech jsem pořád byla obklopená lidmi z mládí. Známymi, kteří nebyliými přáteli. Večírky, na nichž se všichni usmívají, ale nikdo se nebaví. Světem, kde se život rovná neustálému závodu, při němž se všichni chtějí trumfnout. Kde je královna plesu pořád kráva, kterou nikdo nemá rád, ale všichni se k ní slétají jako supi na mršinu. Potřebovala jsem z toho života uniknout, najít něco jiného, prošlapat si vlastní cestičku, jenže bylo těžké uprchnout z jediného světa, který jste kdy poznali.

Na prahu za mnou se objevil muž s čepičkou řidiče v ruce a podíval se mi v zrcadle do očí. „Až budete připravená vyrazit na tu akci, čekám vpředu, slečno Fairmontová.“

„Děkuji. Za chvíli tam budu.“

Kývl a odešel a já se znovu podívala do zrcadla. Hnědé oči lehce orámované čokoládovými stíny. Dost make-upu na to, aby se skryly chyby, ale ne víc. Vkusné, ne laciné. Matka mě dobře vycepovala. Dívala jsem se do vlastních očí a hledala toho člověka, který je uvnitř. Zrcadlo ukazovalo ženu, kterou ze mě vychovali. Decentní, avšak zároveň důmyslné šaty. Naleštěný exteriér od hlavy k patě. Dívala jsem se na svou schránku a přemýšlela, proč se z ní nevyklubu. Dnes v noci se konal dobročinný ples pro organizaci blízko mému srdci. Tuhle důležitou událost jsem si nesměla nechat ujít. Možná, že zítra bych mohla otočit list. Přejela jsem rtěnku bezbarvým leskem na rty a vyhnula se svým očím v zrcadle.

„Brant Sharp.“

„Layana Fairmontová.“

„Líbí se mi vaše vlasy.“

„Nejsem prostitutka.“

Jeho ústa se nezměnila, ale oči roztály. „Ten fakt dokážu přehlédnout.“

Pět vět našeho setkání, pronesených dvě hodiny po začátku dobročinného plesu. Jak neromantické. Odvážnou odpověď jsem připisovala alkoholu, přesněji dvěma vypitým sklenkám vína. Merlot maličko mírnil odpor, který jsem k sobě cítila.

Podal mi ruku a já s ní potřásla a přitom zkoumala muže, jehož jméno jsem poznala v okamžiku, kdy sklouzlo z jeho úchvatných rtů. Pídila jsem se po něm – i když nijak urputně – od chvíle, kdy jsem se začala angažovat u Americké mládeže bez domova.

Brant Sharp. Génius. Miliardář. Dobrodinec.

Vypadal ještě líp, než jsem si ho představovala na základě maličké fotky otištěné v novinách, kde jeho obličej nebyl úplně zřetelný. To bylo vůči tomuto muži určitě nespravedlivé, protože by zasloužil fotku na titulce *GQ*. Co mě však překvapilo, byla intenzita, s níž se na mě díval. Jako na problém, jehož řešení hledá přímo v mé duši. Taky se zdálo, že je nadmíru okouzlený mými vlasy, protože mi každou chvíli místo do očí koukal na ty toulavé prameny.

Ten fakt dokážu přehlédnout. Zasmála jsem se té odpovědi a jemu se to zřejmě líbilo, protože mu trošičku zacukalo v ústech. Nebyl to vloženeň úsměv, ale skoro. Pro mě, která brala úsměvy jako maskované emoce, to byla osvěžující změna.

„Ráda vás poznávám. Velice fandím vaší práci pro AMBD.“ Americká mládež bez domova byla jediným pozůstatkem otravné výchovy mé matky – do téhle charity mě natlačila už v raném věku, ale nakonec mě to chytilo za srdce a už nepustilo.

Jakýkoli náznak úsměvu teď zmizel. „Nenazval bych to prací. Moje kancelář jim vypíše šek, tím to končí.“

„Peněžité dary znamenají mnoho.“ Nazvat jeho příspěvky „peněžitým darem“ bylo slabé slovo. Já jsem minulý rok osobně darovala půl milionu dolarů, což je šest procent z ročních příspěvků. Jeho šek pokryl devadesát dva procent. Díky tomu byl jmenován čestným předsedou správní rady, ačkoli se v zařízení nikdy neukázal, stejně jako na setkáních představenstva. I k nám se doneslo, co se o našem čestném předsedovi proslýchá, a taky jsme to probíraly při družných hovorech nad kávou a koblihami. Beth Hortonová, sedminásobná matka s jazykem jako břitva a permanentně nakyslým výrazem v obličejí, vyjma chviliek, kdy mohla šířit drby, mi prozradila, že tenhle chlápek využívá eskort servis.

„Měl jich už stovky,“ svěřila mi na jedné z loňských schůzek a napsala si jednu celou pocukrovanou koblihu do pusy. Se zájmem jsem ji sledovala, zaujatá představou, že se zalkne, stejně jako diskuzí o Sharpově sexuálním životě. „Bratr mého šoféra je vrátný v budově v centru, kde má Sharp byt, a říkal, že prý se tam ty holky střídají jak na běžícím pásu.“ Kývla jsem a věřila těm slovům jen z poloviny. Tím se vysvětlovalo, proč ho nikdy nevyfotili s žádnou ženou. Ten muž evidentně s nikým nechodil, což přivádělo ženské ze San Francisca k šílenství, a tu a tam se vynořily klepy o tom, že je gay. Jenže tyhle klepy měly krátké nohy, protože příliš mnoho žen, které se s ním setkalo a pracovalo pro něj, je vyvracelo. Představa prostitutek se mi líbila, stejně jako představa, že si vezme ženu do soukromí svého bytu a rozpoutá tam s ní peklo.

Peněžité dary znamenají mnoho. Na tuhle poznámku nereagoval, a tak mezi námi zůstala viset. Napila jsem se šampaňského. „Překvapuje mě, že vás tu vidím.“

„Pročpak?“ Jeho laserový pohled mě znervózňoval. Když se na vás díval, jeho pohled byl naprosto pevný a vy jste nepochybovali, že vás bude poslouchat a patřičně vaše slova vyhodnotí. Snažila jsem se uvolnit, jenže jsem byla nesvá z toho, že bych měla odpovídat inteligentně, a stejně tíživé bylo i vědomí, že jsem ve společnosti brilantního mozku. Jako žena jsem nikdy nepovažovala inteligenci za sexy, a to díky čtyřem letům ve Stanfordu, hnízdě šprtů, které mě z tohoto omylu vyvedly. Ovšem tenhle muž... možná to nebylo jeho inteligencí. Možná to bylo kombinací inteligence, sebejistoty a zájmu, smíchaných v luxusně vyhlížející sklenice na martini.

Pokrčila jsem rameny. Dala jsem si další doušek na kuráž. Škoda, že jsem neměla nic silnějšího než šampaňské. Všimla jsem si, že se přiblížil, a popadla mě nepřirozená touha naklonit se k němu a přivonět si. Zariskovat, chytit ho za klopy smokingu a přitáhnout si ho blíž. Pořád by neuhnul očima? Couvnul by? Nebo by mě zatáhl někam stranou a ošukal mě do bezvědomí? Moje někdejší lehkomyšlnost a sebejistota byly v přítomnosti tohoto muže značně oslabeny.

Polkla jsem. Snažila jsem se opět soustředit na konverzaci. „Nikdy jste se nezastavil v kampusu. Ani se nezúčastnil schůzky představenstva. Zkrátka jsem si myslela, že vynecháte i jarní dobročinný ples.“

„Na seznamu hostů je Thomas Yand. Doufám, že si s ním budu moci promluvit. Vyhýbá se mým telefonátům.“

„Ahaaa...“ Přistoupila jsem blíž. Ztišila hlas. „Takže tohle je past.“

„Tohle byl plán. Uvítal bych nějakého komplice.“ Laškovně povytáhl obočí a každý kousek ženské, který ve mně byl, se teď postavil do pozoru.

Ne, gay rozhodně není. Už jsem chápala, proč ho jeho zaměstnankyně tak horlivě brání. Já s ním strávila dvě minuty a během toho jsem se už devětkrát zachvěla vzrušením. Polkla jsem a nasadila odměřený výraz. „Co máte za lubem?“

Žádného komplice nepotřeboval. Byl jedním z nejbohatších mužů na světě. Ve světě technologií byl stejně mocný jako Bill Gates. Své role jsme však hráli dobře. Flirtovali jsme nad sýrovými mísami a šeptali si nad šampaňským. Spikleneckými úsměvy oslavili okamžik, kdy se nám povedlo zahnat Yanda do úzkých – já z jedné strany, Brant z druhé. Oni dva se pustili do hovoru a já se odebrala pryč. Šla jsem na opačnou stranu sálu, kde se mě zmocnila Anne Watersová, peroxidová blondýna s velikostí DD, z prstů si olizovala krabí pěnu a obšírně mi vyprávěla o svých nákupech ve městě. Zdvořile jsem přikyvovala, ale v myšlenkách jsem utíkala jinam a každé olíznutí prstů téhle rádoby dámy mě utvrzovalo v odhodlání žít jinak. Po očku jsem mrkla na Branta a viděla, jak naprosto soustředěně přikyvuje Yandovi.

V mém nitru se zableskla jiskřička touhy, přitažlivosti, která mě samotnou zaskočila. Tušila jsem, že budu mít z toho muže respekt – bylo by nemožné nerespektovat někoho, kdo má dvakrát vyšší IQ než já, a jehož každoroční finanční dary fungovaly jako krev, díky níž tlouklo srdce charity v našem městě – ovšem také jsem předpokládala, že kdyby se mi někdy podařilo na něj narazit, nebude se mi líbit.

Důvod číslo jedna: byl pohádkově bohatý, žil tímhle stylem od raného mládí a každý den jeho dospělosti mu podstrojovali a podlézali. Tohle byl osvědčený recept na kreténa.

Důvod číslo dvě: byl neskutečně inteligentní. Čekala bych, že jeho ego se bude rovnat jeho intelektu a výsledkem bude nabubřelý, arogantní exot. Takový, který bude očekávat podřízenost v podobě zbožné úcty. Který bude chrlít suchá fakta a přitom mi zírat do výstříhu.

Co jsem však nečekala, bylo všechno, čím byl. Jeho tichou sebejistotu. Skromnost. Krásu. Intenzivní, nepředstíraný zájem.

Na chvíli odhlédl od Yanda, podíval se na mě a jakmile se naše pohledy setkaly, okolní svět zmizel. Uhnul očima a já sledovala, jak natahuje ruku, ledabyle si s Yandem potřásá na rozloučenou, zdvořile se na něj usmívá a vydává se směrem ke mně. Naše oči se opět setkaly a já od něj nemohla odtrhnout pohled, přestože jsem chtěla. Jen jsem sledovala, jak se ke mně blíží ladným krokem. Pak už stál přede mnou, jeho oči se usmívaly a já se snažila neomdlít.

V jeho přítomnosti konverzace umlkla. Když jsem si uvědomila nenadále ticho, podívala jsem se na Anne. „Omluvte mě, prosím,“ zamumlala jsem a využila příležitosti prchnout. Brant mi vysunul židli a zdvořile kývl ostatním dámám u stolu. Bystrý zrak přítomných matrón sledoval každý pohyb, takže připomínaly hejno supů očekávající hostinu. Položil mi ruku na záda a nasměroval mě k zadním dveřím.

„Děkuji za pomoc,“ řekl tiše a mírně ke mně naklonil hlavu.

„Díky, že jste mě zachránil před těmi ženami,“ zašeptala jsem a nonšalantně se usmála na kolemjdoucí Noru Bishopovou, která podle mě strávila velkou část devadesátých let na zádech pod mým otcem.

Ke dveřím to bylo dvanáct kroků. Dvanáct kroků, během nichž jsem si uvědomila, jak moc toho muže chci. Vzpomínala jsem na to, co se o něm říká – na prostitutky –, a potom se jeho ruka posunula z mých zad na loket, jemná, ale naléhavá. Zdvořile si mě podmaňoval. A já chtěla víc. Potřebovala jsem víc. Potom jsme se ocitli venku, na balkóně a sami. Byla teplá letní noc a foukal vlahý větřík vonící oceánem a létem. Jeho ruka pustila můj loket a já mohla chvíličku uvažovat racionálně.

Opřela jsem si lokty o drsný okraj balkonu a škrábavý beton byl jakousi uklidňující protiváhou zhýčkaného bohatství. Tohle všechno je jen naoko. Strávili jsme celý rok vybíráním peněz pro děti, které by se rozplakaly při vidině nových tenisek, ale pak jsme neváhali vyhodit sto tisíc dolarů za jeden večírek. Otočila jsem se a ohlédla se zpátky na prosklenou stěnu, klenoucí se do výšky tří pater a odhalující celý ten ansámbl v jeho falešném lesku. Potom jsem se podívala na Branta, pohledného elegána v černém smokingu, obraz, který zapadal do tohoto světa, a zároveň se pojisil s mužem, kterého jsem za ním cítila. „Stálo to za to?“ Kývla jsem směrem k večírku a znovu na něj pohlédla, na jeho silný profil, oči upřené k obzoru, dramatické stíny v jeho tváři způsobené mihotavým světlem venkovních luceren. „Být mezi těmi supy kvůli možnosti odchytit Yanda?“

„V okamžiku, kdy jsem vás uviděl, mi to za to stálo.“ Tichá slova. Dramatický účinek.

Usmála jsem se, stoupla si na úzkou římsu, z níž jsem se mohla vyklonit z balkonu a nechat si ovívat tvář větrem. „Vždyť mě neznáte, Brante.“ *Já sama se neznám.*

„To je pravda,“ pronesl mírně, jako by tomu nepřikládal žádnou váhu.

Otočila jsem se a sledovala ho. Viděla jsem klid v jeho tváři. Byl vyrovnaný, neústupný. Jako by mu nezáleželo na tom, zda mě přitahuje, což bylo způsobeno buď sebevědomím, nebo mu bylo jedno, jestli se ještě někdy uvidíme. Sebejistota mi byla sympatická, v tom druhém jsem však viděla problém. Nebyla jsem zvyklá na odmítnutí, prohru a představu, že mě někdo odloží, protože mě nechápe. Nevěděla jsem, kdo jsem, co chci, ale věděla jsem, že jsem žádoucí. Sebedůvěra mi rozhodně nescházela. Polkla jsem neznámé semínko nejistoty. „Pojďme odsud.“

Otočil hlavu. S rukama v kapsách přistoupil blíž, takže jsem ucítila jeho kolínskou, drahou vůni, která mi evokovala jachty a doutníky. „Kam chcete jít?“

Otočila jsem se vpřed, zavřela oči v oceánském vánku a vydechla. „Prostě pryč.“

3

Přelezli jsme zábradlí na opačném konci balkonu, odkud se dalo dostat na schodiště, pro účastníky večírku uzavřené. Maličkový a směšný, ale o to dokonalejší projev rebelie. Zula jsem si lodičky a na úprku dolů po schodech jsem si připadala jako Popelka. Táhla mě jeho silná ruka a sotva jsme se ocitli u paty schodiště, naše prsty se propletly. Snažila jsem se podebrat drahou látku šatů od Versaceho, jejichž spodní lem už jsem stihla ušpinit, takže budou muset do čistírny. Vzdala jsem to a začala na parkovišti hledat svého řidiče v moři černých aut, jež jen dokazovalo neschopnost smetánky odlišit se jeden od druhého. To už ale ke mně přijížděl stříbrný rolls, který mě viděl první, přiskočil poslíček a jeho bílá rukavička mi otevřela dveře. „Slečno Fairmontová,“ řekl mladík škrobeně a natáhl ruku, aby mi pomohl do auta.

Napůl jsem čekala, že se mě Brant v autě dotkne, že mi pokradmu sáhne na nohu, ozve se jeho záliba v prostitutkách a jeho překrásná ústa se nějakým způsobem dotknou mého těla. Neudělal však nic, jen se posadil vedle mě, bubnoval prsty do područky a díval se z okénka.

„Do mého domu, Marku.“ Náš rodinný řidič, muž, který byl součástí mého života už více než deset let, kývl a očima ani jednou nezahloupl do zpětného zrcátka. Jeho služeb jsem využívala vzácně, nechávala jsem si to na příležitosti, jako byla tato, kdy se dalo čekat, že se napiju. Ačkoli jeho výplatní šeky podepisovala matka, byl vůči mně loajální. Kdo ví, jaká tajemství tutlá o mých rodičích, každopádně těch mých byla celá hromada. Přestala jsem se v myšlenkách věnovat jemu a soustředila se na tu záhadu vedle sebe.

Poznala jsem spousty géníů. Stanford jimi přetékal, takže jsem zažila všechny značky a modely. A většinou to byly známé typy. Zaprvé

takoví, které genetika obdařila intelektem, ale sociální inteligencí bohužel ne. Potom tam byli nabubřelí, avšak ve skutečnosti nejistí muži, fingující sebevědomí tím, že při každé příležitosti vyvrhli alespoň nějaký ten ždíbíček vědomostí. No a pak ti, kteří mě znervózňovali nejvíc: muži, kteří vás tiše sledovali a všímali si každého detailu vašeho charakteru, aby jej mohli později analyzovat. A přesně s takovým jsem v daném okamžiku seděla v autě.

Přestal koukat ven a podíval se na mě. Zkoumal mě s nezastíranou intenzitou, očima otvíral každíčký vadný pór mé duše.

„Přestaň.“ Ta slova vyšla dřív, než jsem tomu stihla zabránit.

Zacukalo mu v koutcích. „Proč?“

„Nepřemýšlej. Dej mozku pauzu, prospěje mu to.“ Usmála jsem se.

„Máš strach, s čím na tebe vyrukují?“

„Ne.“ *Ano.*

„Proč jsi se mnou odjela?“ V očích měl nepokrytou zvědavost. Jako by snad žena potřebovala důvod k tomu, aby utekla z večírku s miliardářem.

„Napadlo mě, že by sis možná mohl jednou užít noc, za kterou nemusíš platit.“

Usmál se očima. „Platím rád.“

„Proč?“ Teď jsem byla já ta zvědavá. Zajímal mě v každém ohledu. Fascinoval mě a úplně nejdráždivější na něm bylo to, že ho absolutně netrápil můj názor na jeho chování.

„Je to mnohem jednodušší. Pravidla takové noci určuju já. Bez účasti jakýchkoli emocí.“

„S emocemi to může být žhavější.“

„A bolestivější.“

„Někdo ti ublížil?“

„Zatím ne.“ Upíral na mě zrak a dodal těm slovům zvláštní důraz, jako by mi podával své srdce na dlani s jistotou, že to povede k jeho zkáze.

Najednou jsem to nechtěla. Nestála jsem o tíhu a tlak očekávání. Jediné, po čem jsem toužila, bylo vrátit světlo do jeho očí.

Auto zpomalilo a já viděla, jak se brány před námi pomalu otevírají, abychom mohli vjet dovnitř. Natáhla jsem se po jeho pásu a rozepnula ho. Sledoval mou ruku očima a mírně povytáhl obočí.

„Jsmo na místě.“

Mark nás vysadil před hlavními dveřmi a já nejdřív vzala za kliku a potom sáhla za sebe a vtáhla Branta do potemnělého domu, kde mě jeho tiché kroky následovaly rovnou do zadní části. Tam se neslyšným pohybem skla, klouzajícím v gumové drážce, otevřela zadní stěna mé ložnice a před námi se rozprostřel oceán. Už jsem to dělala mockrát: úchvatný výhled a oceánský vzduch, který naplnil pokoj svěžestí. Najednou to však před mužem, jenž pravděpodobně vlastnil celé ostrovy, působilo trapně. Otočila jsem se k němu zády, abych skryla náhlou červeň ve tvářích, a nadzvedla si vlasy. „Rozepni mi zip.“

Následovala krátká pauza, kdy jsem předklonila hlavu a čekala, až ucítím tahání. Pak to přišlo, pomalý pohyb, následovaný jeho druhou rukou, čtyři horké body, které sjížděly dolů po křivce holých zad, načez se v polovině zastavily, a jeho dech začal nabírat tempo. Těch několik rozechvělých nádechů mi do tváře vohnalo úsměv. *Takže je přece jen člověk.* Ruce se posunuly nahoru, cítila jsem horké prsty, které obnažily má ramena a stáhly z nich šaty. Látka sklouzla po pažích a dolů po těle. Otočila jsem se jen ve spodním prádle a vrhla nemravný pohled na jeho oblečení.

„Svlékni se.“

„To uděláš ty.“ Jeho tón v sobě skrýval výzvu a rozkaz zároveň.

Zakroutila jsem hlavou. „Musím tě zbavit zlovyku komandovat ženám.“

Zamračil se, popadl motýlka, rozvázal ho a začal rozepínat knoflíčky u košile. „Kdy jsi naposled dělala, co se ti řeklo?“

Pokrčila jsem rameny. „To už je tak dávno, že nemá cenu přemýšlet.“ A potom, i když jsem tak moc chtěla sledovat, jak se svléká, jsem se otočila a vystoupila z šatů. Přitom jsem zaslechla, jak jeho společenská

bota volně spadla na podlahu. Šla jsem k posteli, natáhla se pro prošívanou deku a trochu jsem sebou trhla, když jsem ucítila horkou ruku, která mě přetočila k pevné hrudi. Kůže se přitiskla na kůži, tělo na tělo, pevné svaly proti měkkým křivkám. A nebylo nic mezi ním a mou...

„Žádné spodní prádlo?“ zamumlala jsem kousíček od jeho obličeje, v němž se odrazilo světlo noci.

„Zdálo se mi to jako ztráta času.“ Nepochybně mě, i když jsem zvedla bradu a přímo ho k tomu vyzývala. Zajel mi rukama pod kalhotky a chytil mě za zadek.

„A moje prádlo je tedy co?“

„Příjemné rozptýlení.“ Posunul ruce výš, chytil mě pevněji kolem pasu a myslím, že jsem si všimla náznaku úsměvu, než nás oba hodil na postel.

Víření nahé kůže, propletené nohy. Moje tělo podél jeho, setkání úst a první polibek. Jeho rty byly váhavé, ruce sebejisté; na chvíli mě napadlo, jestli líbá holky z eskort servisu, než je opíchá. Potom se polibek prohloubil, naše spojení nabylo pevnějších rysů a vyhnalo z mé hlavy všechny myšlenky na prostitutky.

Když se odtáhl, posadil se kousek ode mě a rukou hladil křivky mého těla. Nastala pauza, vyplněná mým tichým dechem, okamžiky rozhodování, kdy se mi podíval do očí a v jeho pohledu byla otázka.

Neodpověděla jsem ústy. Převalila jsem se, nohama sklouzla z postele a chodidly se dotkla koberce. Šla jsem ke skříňce, otevřela šuplík a prohrabávala kalhotky a tanga, až jsem nahmátla fólii. Vytáhla jsem kondom, obrátila se zpátky a kochala se pohledem na odhalené tělo, položené na zádech. Jeho oči se na mě usmály, ústa se pohnula jen natolik, aby se objevil malý dolíček. Vůbec se nesnažil skrýt obdivuhodný orgán, spočívající na jeho stehně.

Nečekala jsem takovou míru sebevědomí – myslela jsem, že blázen do počítačů bude nejistý ohledně svého těla, bude to však vyvažovat o to větší pýchou na vlastní mozek. Ale on na mě nevytáhl jediný fakt, vůbec nemluvil ani o své firmě, ani o penězích. Přistupoval k tomu stejně jako já: jako když si dva dospělí chtějí trochu užít. Natáhl se

pro kondom, položil ho vedle sebe na noční stolek a vzal mě za ruku. „Ještě ne. Pojď sem.“ Přitáhl si mě a přitiskl se ke mně, až se naše těla opět dotýkala a on byl dost blízko na to, aby mi vtiskl polibek, jeho prsty se dotkly mých ramenou, jemně promnulý svaly na krku a jeho pátravý dotek putoval dolů po těle. Zavřela jsem oči, vzdychla a uvolnila se na polštáři, zatímco jeho ruce sjížděly níž, až spočínuly dlaněmi na mých prsou a jemně je hladily. Potom mě vzal do náručí. „Jsi krásná,“ zašeptal zastřeně. Jeho tělo se přimklo blíž. „Omlouvám se, jestli... nejsem zvyklý na romantiku, Layano.“

Otevřela jsem oči a mé prsty se zastavily na objevné stezce k jeho penisu. „Myslím, že ji nehledám.“

„A já myslel, že ji hledá každá žena.“ Přetočil mě na bok, hladil mě rukama, až dospěl k zadku a přitáhl mě k sobě. Vzduch mezi námi vibroval horkou nedočkavostí.

Podívala jsem se mu do očí a konečně nastala ta chvíle, kdy ke mně sklonil ústa. Ne. *Toble*. Tohle hledá každá žena. Ústa, která jsou lačná a něžná zároveň.

Toble. Když pevně chytil mé tělo a odtáhl je na konec postele, upíral na mě dominantní oči, silnýma rukama mě přitiskl k matraci a začal mě důkladně zkoumat.

Toble. Moje ruce v jeho vlasech, moje nehty zarývající se do jeho ramenou, mé zmítající se tělo, když mi talentovaným jazykem rejdlil mezi nohama.

Toble. Naše těla proplétající se v mých příkryvkách, jeho váha na mých zápěstích, moment primitivního splynutí, když mi roztáhl nohy a prudce vnikl dovnitř. Jak se jeho penis pohyboval jistými údery a jak polibkem utišil mé slastné výkřiky.

Toble. Jeho tělo zaklesnuté do mého, ruce, jež mě k sobě pevně tiskly, hloubka, do které pronikal, když se blížil k vrcholu, to, jak zadýchaně říkal mé jméno, jeho rozechvělý dech proti mým ústům, když mě převrátil a naposledy do mě vrazil.

Toble. Tohle jsem chtěla, po tom toužilo mé nové já. Romantika počká.

Brant

„Co že jsi udělal?“ rozlehl se pronikavý hlas kancelářů a odrazil se od starožitných psacích stolů a zarámovaných diplomů.

„Jsem dospělý, Jillian. Mám právo bavit se, s kým chci.“

„Není to nějaká coura z maringotky, Brante. Je to uznávaná členka společnosti. Extrémně inteligentní, i když by to člověk neřekl podle toho, jak tráví volný čas.“

„Zrovna tyhle vlastnosti bych jí spíš připsal k dobru. Mluvíš, jako bys byla raději, kdybych se scházel s nějakou nevzdělanou burankou. Včera v noci jsem odešel z jejího domu zcela uchvácený a nabitý energií. Pracoval jsem potom celou noc a vyřešil problémy s obnovou dat. Ta žena ve mně zažehla oheň.“

Jillian prudce vstala, až jí perly zacinkaly na krku, a propichovala mě hněvivým pohledem. „Hledá manžela. Nové příjmení, tečku za splašeným životem, který všechny tyhle zbohatlické dcerky vedou.“

„Je zajímavé, kolik toho víš o jejích záměrech.“

„Vždyť mě znáš, Brante. Nemám na srdci nic jiného než tvůj nejlepší zájem. Věř mi, když říkám, že máš za událostmi včerejší noci udělat tlustou čáru. Nepotřebuješ vztah a uděláš nejlíp, když se od té ženy budeš držet dál. Až si budeš chtít příště vyhodit z kopýtko, nech mě zavolat eskort servis.“

Zaklonil jsem se a chodidlo opřel o nohu stolu. „Uvědomuješ si, jak je směšné, že mi objednávaš kurvy? Tvoje mateřské instinkty by se měly tetelit blahem při pomýšlení na to, že chodím s uznávanou ženou.“

„Tvoje matka by si tohle přála, věř mi.“

Zamračil jsem se a odhodil kus zmuchlaného papíru do koše na odpadky, než jsem se jí odhodlal podívat do očí. „Někdy ti nerozumím.“

Trochu smutně se na mě usmála. „Věř mi, Brante, že totéž bych mohla říct já o tobě.“

Běžela jsem po pláži, v teniskách mi čvachtala slaná voda, podrážky se bořily do písku, a to mě povzbuzovalo, protože svaly reagovaly, nohy se zvedaly a zabíraly, měly se čile k akci a já dusala a zrychlovala, dokud se mi před očima nevyloupl můj dům jako cílová páska, která už je na dohled. Když jsem zastavila, sípala jsem, roztřesenýma rukama se opřela o stehna, v prsou mě páliło a svaly bolely, ale za tu spoustu endorfinu v krvi to stáło. Přinutila jsem se narovnat, pohnout se vpřed a ulevit svalům pomalou chůzí. Vyklepala jsem paže a zakroužila rameny a krkem, abych se protáhla.

Tři kilometry. Kratší vzdálenost než včera, ale zato rychleji. Podívala jsem se na hodinky, na nichž se stopky zastavily na 15:04. Vynulovala jsem je, na displeji se opět objevil normální čas a já začala stoupat do kopce na svou terasu, kde už čekala lavička a sprcha. Najednou jsem se prudce zastavila. U brány jsem uviděla ženu v tak rigidní póze, že jediné, co se mi vybavilo, byla vzpomínka na ředitelku soukromé střední školy. Zarazila jsem se, ostražitě si ji prohlédla a pak jsem pokračovala dál.

„Mohu vám nějak pomoci?“ Otevřela jsem bránu, vešla do stejného prostoru, kde stála ona, a nechápala jsem, jak se sem dostala. Tvořily jsme ukázkový kontrast, já s kůží zmáčenou oceánským příbojem a potem, oblečená jen ve sportovní podprsence a legínách. Ona měla na sobě přinejmenším dvě vrstvy, kalhotový kostým, pod ním silonky a ze saka vykukoval roláček. Moje krůpěje potu versus její perlový náhrdelník. Moje divoké hnědé lokny, stěží spoutané čelenkou a gumičkou, její natupírovaný drdol, který se v silném větru téměř nepohnul. Mně se ještě stále divoce zvedal hrudník, zatímco ona stála rovně jako

pravítko, s pohledem chladného pohrdání ve vrásčitém obličejí. Zamračila jsem se nad tím, jak se tváří. Co jsem jí, probůh, udělala?

„Jillian Sharpová.“ Začala zvedat ruku, pak našpulila rty, sjela mě očima a rozmyslela si to. Raději jen kývla, jako by byla anglická královna a já se jí měla poklonit.

„Layana Fairmontová. Mohu vám nějak pomoci?“ opakovala jsem nezodpovězenou otázku a v hlavě mi to šrotovalo na plné obrátky. Jillian Sharpová. Finanční ředitelka BSX, Brantova digitálního konglomerátu. Byla tváří firmy číslo jedna, řídila veškeré tiskové konference, rozhovory a zasedání představenstva. Pokud jsem se nepletla, byla velmi inteligentní, měla skvělý přehled a byla velice zaneprázdněná. Čímž se nabízela otázka, proč stojí na mojí terase, v pondělí – nenápadně jsem mrkla na hodinky – v 10:12.

„Dnes ráno jsem mluvila s Brantem. Zmínil se o vaší malé...“ frkla způsobem, který jsem si vyložila jako pohrdání, zapitvořila se a zavtářila se nevrle, protože se do ní opřel vítr, „... *schůzce* včera v noci.“ Nejspíš chtěla, abych ji pozvala dovnitř. Bylo by to jistě zdvořilé, vzhledem k tomu, že se do ní opíralo slunce a slaný vítr, což jejímu kostýmku značky Chanel nepochybně nesvědčilo. Nechala jsem ji tam stát a usilovně přemýšlela nad tím, co řekla.

„A?“

„Můžu dál?“ řekla nasupeně, jako by ji iritovalo, že se vůbec musí na něco takového ptát, a já potlačila škodolibý úsměv, který se mi dral na rty.

„Beze všeho.“ Zdvořile jsem se usmála. „Stejně jste už na mém pozemku, takže můžete rovnou i jít dovnitř.“ Posadila jsem se na lavičku u zadních dveří. Co nejpomaleji jsem si rozvazovala tkaničky, potom zouvala boty, svlékala ponožky a pak jsem si ošplíchala hadicí bosé nohy a utřela je. Přitom jsem cítila, jak je Jillian čím dál podrážděnější. Kdyby tu nestála, vysvlékla bych se donaha, vlezla bych si do venkovní sprchy, smyla ze sebe pot a užila si půlhodinku horké vody, která by masírovala mé unavené svaly. Pak bych se omotala ručníkem a šla dovnitř.

Ale i v nové Layaně přece jen zůstala špetka slušného vychování. Pořádně jsem si utřela nohy a otevřela dveře.

Vytáhla jsem z lednice dvě lahve vody, jednu jsem přes ostrůvek podala Jillian, která ji nejdříve zkoumala a pak položila. Mlčela a já jsem s očima stále upřenýma na ni vyzunkla celou lahev a otřela si ústa hřbetem ruky.

Ticho. Já jsem rozhodně nic říkat nehodlala. To ona mě pocitila svou neohlášenou návštěvou. Tahle velice zaneprázdněná, důležitá, věčně zaúkolovaná žena. Já tu mohla klidně stát celý týden.

Způsobně si odkašlala, jako by byla bůhví kdo, ale já dobře věděla, jak to s ní bylo. Četla jsem článek v časopisu *Glamour*, který ji prezentoval jako jednu z nejvlivnějších žen v Silicon Valley. Neměla modrou krev ani prestižní vzdělání. Vystudovala státní vysokou školu. Pracovala jako učitelka na prvním stupni základky až do roku 1997, kdy její synovec, výše zmíněný Brant Sharp, sestrojil doma ve sklepě počítač, před nímž by se nejnovější produkt IBM roztrásl jako puding.

Počítač, kvůli němuž jeho rodiče zrušili všechny plány do budoucna a investovali úspory do Branta. Byl hodně mladý. Jedenáct let. Potřeboval garde. A tak tetička Jillian dala v práci výpověď a přifařila se k Brantovi. Dva roky žila ze stravenek a peněz na spořicímu účtu, bydlela v pokoji pro hosty v Brantově domě. Potom vyjednala jejich první smlouvu a všichni Sharpovi si posunuli desetinnou čárku na bankovním kontě o sedm míst doprava.

„Chci, abyste se od Branta držela dál.“

Páni. Tak tohle jsem nečekala. Napůl jsem očekávala, že vytáhne diář a zapíše do něj datum naší svatby, dokud nemá smetánka na léto ještě žádné pevné plány. Polkla jsem lok vody a řekla: „Co prosím?“

„Brant se teď opravdu nemůže rozptylovat vztahem.“ Ani se nehnila, dál stála pevně a odhodlaně, jako by spolkla pravítko.

Ví ta žena o tom, že si Brant vodí domů kurvy? „Zdá se mi, že o tomhle by měl rozhodovat Brant.“ Opřela jsem se o pultík a podívala se jí zpříma do očí. *Jsi v mém domě, tak se ksakru podle toho chovej.* „Pokud vím, už mu není jedenáct.“

Zamrkala, jako by tahle informace byla nějaké tajemství, ne něco, co by se dalo koupit za tři dollary a devadesát devět centů. Stiskla čelist. „Nemyslete si, že když jste si našla něco na internetu, tak ho znáte. Není dělaný pro vztah, nemá na vás čas. Účelem mé návštěvy je požádat vás jako žena ženu, abyste se k němu nepřibližovala.“

„A já vám říkám, taky jako žena ženě, že to není vaše starost.“ Můj zájem o Branta čtyřnásobně vzrůstal s každým slovem, které tahle dámička vypustila z pusy. Pětadvacet let jsem se usmívala a byla poslušná. Nějaká zkostnatělá baba mě tady nebude poučovat.

Začala hrabat v kabelce, krémové birkince, kterou jsem měla v zelené. Když jsem viděla, co z ní vytáhla, v hrdle mi zabublal smích.

„Vy se mě snažíte uplatit, abych od něj dala ruce pryč?“ Když viděla, že z toho mám legraci, její ruka ztuhla a oči ke mně přeskočily dřív, než stihla cvaknout propiskou. „Strávili jsme spolu jednu noc. Nechystá se mě požádat o ruku.“

„Opatrnosti není nikdy nazbyt,“ pronesla škrobeně. „Navíc v tuto chvíli ještě nejsou ve hře žádné emoce. Bude pro vás snadné nechat ho na pokoji. Jste chytrá dívka. Jsem si jistá, že učiníte inteligentní rozhodnutí.“ Vepsala své jméno do předem vyplněného šeku, odtrhla ho z bločku s jemností hyeny a nastrčila mi ho, jako by se bála, že si o něj popálí prsty, když ho bude ještě chvíli držet.

Nedívala jsem se na něj; visela jsem očima na její tváři, dokud podrážděně nevzhlédla a naše oči se nesetkaly nad žulovým ostrůvkem. „Cením si vaší návštěvy, ale myslím, že byste už měla jít.“

„Je to pro vaše dobro, zlatíčko. Nechtějte Branta. Je to vadné zboží.“ Ta kyselá slova byla vyřčena s náznakem soucitu, ale to nikterak nezmenšovalo pravdu v jejích očích. Věřila tomu. Položila šek. Přisunula ho propiskou blíž ke mně.

„Já vaše peníze nepotřebuju.“

„Milion dolarů ještě nikomu neublížil, drahá.“

Sklopila jsem oči k tomu šeku a s překvapením našla nahoře napsané její jméno. *Jeden milion dolarů.* Pro mě to znamenalo jedno letní sídlo navíc. Možná byt v Coloradu. Nic, co by změnilo můj život.

Přesto to byl pořádný balík. Zvláště, když se odepíše z jejího osobního účtu. „Vy jste ochotná dát milion dolarů za to, aby zůstal nezadaný? Nebo cítíte tak velkou osobní nechuť vůči mně?“

Zase ten ponurý stín v očích. Tropická bouře emocí v tak malé ženě. „Věřte mi. Chci pro Branta to nejlepší. A taky pro vás.“

Odsunula jsem šek. „Děkuju, ale ne. A s Brantem to nijak nesouvisí. Mně nebude nikdo nařizovat, co nemám dělat.“

Uchichtla se, ale do veselí to mělo daleko. Naopak mi to uchechtnutí přejelo dlouhými, mrtvými nehty po páteři a jediným stahem jejích hlasivek jsem se zmenšila na neposlušné dítě. „Ach, s jakou lehkostí si děti bohatých rodičů hrají na morálku. Myslím, že kdybyste někdy v životě musela normálně pracovat, reagovala byste jinak. Kdyby to byly vaše peníze, za které se postavil tenhle dům. Z kterých se zaplatil váš výhled na oceán.“

Zírala jsem na ni a polkla břítkou odpověď, k níž jsem opravdu neměla důvod. Měla pravdu. To ovšem neznamenalo, že jí dovolím, aby mi kázala v mém vlastním domě a vyvolávala ve mně pocity viny. Dívala jsem se, jak přetrhla šek v půli. Nechala ty dva kousky spadnout na linku.

„Dobře. Moje peníze tedy nechcete. Co takhle Americká mládež bez domova?“

Mé prsty sevřely kuchyňský pultík a celá kuchyň jako by se v tu chvíli zatočila. To ne. To by neudělala. „Co je s ní?“

„BSX věnovalo minulý rok...“ Bloudila očima po kuchyni, jako by někde v koutku mysli dělala složité propočty.

„Sedm a půl milionu dolarů,“ slyšela jsem svůj hlas – vyšel z hrdla bez vyzvání. *To by přece neudělala.*

„Sedm celých šest,“ opravila mě stroze. „V čele našeho týmu, který se stará o příspěvky na charitu, jsem já, totéž platí pro dalších dvanáct oddělení v BSX. Dáte od něj ruce pryč, nebo stáhnu letošní dar.“

Můj svět se maličko scvrknul. Dary na charitu se uzavíraly příští měsíc. Žádali jsme BSX o osm milionů, z nichž by se – spolu s běžnými výdaji – měl pokrýt momentální dluh za tři nové domovy, které

jsme začali stavět během loňského roku. Bez příspěvku BSX by organizace musela hradit oba úvěry za celý rok. Nadlidský úkol. A upřímně řečeno, při mých schopnostech získávat finance... takový deficit bych nevyrovnala. Ani omylem. Dokázala jsem vybrat stěží ty dva miliony dolarů, které jsem získala minulý rok. Polkla jsem. Zírala jsem na zákeřnou ženu, která proti mně najednou držela v ruce full house. Plný dům dětí bez domova.

„Vypadněte z mého domu.“

A takhle začal můj vztah s Jillian.

6

Na rozkazy jsem obvykle nereagovala nijak dobře. A taky jsem byla sobec. Tyhle dvě šipky společně ukazovaly jediným směrem: na telefonát Brantovi. Musím se stát pokud možno středobodem jeho života.

Jenže na ty děti jsem se vykašlat nemohla. Na ty, s nimiž jsem trávila úterky a čtvrtky, ty krátké chvíle, kdy jsem si mohla odpočinout od svého povrchního života a krátce nahlédnout do osamělé, smutné existence dětí, jimž AMBD pomáhala hned několika způsoby. Důležitými způsoby. Ta baba měla pravdu v jedné věci. V tuto chvíli se do toho nemíchaly žádné emoce, nebyl důvod, proč bych se toho muže nemohla vzdát. Odejít a dopřát v letošním roce tisícům dětí trochu světla v jejich životě. Vezmu jim to jen natruc Jillian Sharpové?

Jo. Nejspíš. Nikdy jsem netvrdila, že jsem svatá. Manipulace by nikdy neměla zvítězit. Navíc já bych neměla nikdy prohrát. Mojí novou mantrou bylo dělat všechno podle svého, ne jak očekává či vyžaduje společnost. S ohledem na tohle jsem byla téměř nucena ukázat jí pomyslný prostředník.

Nalila jsem si do kafe pořádnou dávku kahlúy, posadila se na pohovku a přemítala o tom rozhodnutí. Proč se Jillian tak urputně snaží zhatit něco, co ještě ani nezačalo? Bylo to mnou? Cítí nenávisť vůči cizí ženě, s níž se nikdy nesešla? Nebo vůči kterékoli ženě, která by mohla zasáhnout do Brantova života a narušit jej? V kolika kuchyních už takhle stála? Kolik šeků vypsala? Kolika nepřátelům se postavila?

Po třech vylepšených šálcích kávy jsem se válela na gauči se vzorem drahého polštáře vytlačeným do tváře, když mi zničehonic zazvonil telefon. Chvilí jsem mátožně hrabala rukama a nohama, než jsem konečně vstala a došlo mi, kde jsem.

Chvilíčku jsem stála bosá na bambusové podlaze, mrkala jsem a snažila se najít to, co mě vzbudilo. Rozpoznala jsem pronikavý zvuk svého vyzvánění, rozespálýma očima našla telefon na kuchyňské lince a vydala se k němu na vratkých nohou.

Na displeji svítilo jméno BRANT. Odmáčkla jsem to, dopotácela se zpátky k pohovce a padla na ni tváří napřed.

Mysli na ty děti.

Podruhé jsem procitla později odpoledne, kdy zuřivé kručení žaludku začalo být přesvědčivější než jakákoli alkoholová dřímota. Když jsem – s kuřecím sendvičem u pusy – došla do půlky schodů, vzpomněla jsem si na Brantův hovor, prsty od majonézy zvedla mobil a vytočila svou hlasovou schránku.

Jedna nová zpráva, přijatá v 11:07.

„Layano. Tady Brant Sharp. Včerejší noc se mi líbila, omlouvám se, že jsem zmizel bez rozloučení. Rád bych tě dnes večer pozval na večeři a odčinil to. Dej mi vědět, jestli máš volno.“

Žádná slova na rozloučenou. Hovor prostě skončil a můj nahraný hlas mě informoval o možnostech, co mohu s jeho vzkazem udělat. Stiskla jsem čtyřku, uložila, ukončila hovor a odhodila mobil. Dorazila jsem sendvič a svařtěla obličej.

Ten týden volal ještě dvakrát. Nechal mi dvě hlasové zprávy.

Další týden nic. Další taky nic.

Čtvrtý týden poslal velký puget orchidejí. Na lístečku stálo jen: „Zavolej mi.“

Třicátý čtvrtý den: BSX odeslalo svůj roční dar naší charitě, reagovalo kladně na naši žádost, která činila osm milionů dolarů. Třicátý pátý den jsem mu zavolala.

„Ahoj.“ V pozadí absolutní ticho. Žádný hukot strojů, žádný pouliční ruch San Francisca.

„Omlouvám se.“

„Věř mi, už nikdy neuteču v polovině noci. Poučil jsem se.“

Zasmála jsem se. Při jeho kajícím tónu jsem se musela usmát. „Tím to nebylo. Opravdu ne. Jen jsem si před dalším setkáním potřebovala dát do pořádku pár věcí.“

Další větu spíš zamručel. „Vyčistit revír?“

Spíš počkat na termín jedné smlouvy. „Tak nějak.“

„Takže... tvůj revír je teď volný?“

Zasmála jsem se. „Ač to zní asexuálně, tak ano.“

„Dobře. Rád bych tě vzal dnes večer na večeři.“

Usmála jsem se. „Vyzvedni mě v sedm.“

Jillian snad musela být napíchnutá na jeho mozek. Volala o tři hodiny později. Nevěděla jsem, kdo volá, její číslo jsem neznala, proto jsem to zvedla uprostřed skládání prádla, které leželo přes můj gauč jako bílé vlajky.

„Nepovažovala jsem vás za ženu, která nedokáže dodržet úmluvu.“ Žádné zdvořilé uvítání, žádné představení. Šla rovnou na věc. Její hlas jsem poznala okamžitě, vztek v něm byl zcela patrný a já se musela usmát od ucha k uchu. Z toho se budu radovat ještě měsíc.

„V lásce a válce je dovoleno vše, Jillian. Do příštího daru BSX zbývá rok. To by nám oběma mělo na vyřešení tohoto problému stačit.“

„Neočekávám, že bych si za rok ještě pamatovala vaše jméno.“

Mlaskla jsem. „Dám vám jednu dobrou radu, Jillian. Nenaléhejte. Docílíte jen toho, že ho budu o to víc chtít.“

„Taky vám dám jednu radu, *drahoušku*.“ Poslední slovo bylo nasáklé jedem; vyslovila ho tak, že jsem obdivně povytáhla obočí. „Naučte se poznat, kdy se vám někdo snaží prokázat laskavost.“

Na tohle jsem nedokázala důvtipně reagovat. Hlavně jsem příliš nechápala, co tím myslí. Polkla jsem, přeložila nadvakrát bílé tílko a přidala ho na hromádku. „O Branta si nemusíte dělat starost. Neublízím mu.“

„Tohle mi opravdu vrásky nedělá.“ Zmlkla a já slyšela, jak zadržela dech, než znovu promluvila. „Až přijdete na to, co mi je dělá, zavolejte.“

Následujících devět měsíců jsem s ní nepromluvila. Zavolala jsem až té noci, kdy jsem odhalila jeho tajemství.

Bohatí muži byli plemeno, které jsem dobře znala; jeden boháč mě vychoval a já ztratila iluze díky několika kratičkým, ale důležitým okamžikům během prvních osmnácti let. Chodila jsem s mladšími verzemi, které se narodily do světa svěřeneckých fondů, harvardského dědictví a country klubů. Byli přesvědčení, že mají na všechno nárok z pozice rodinného jména a tento jejich pocit navíc doprovázelo ještě nehorázné ego. Potom jsem odpromovala a přesunula se do světa zralých mužů, starších verzí, které mi tolik připomínaly otce, mužů, kteří se neptali a rovnou brali a kteří očekávali naprostou podřízenost od všech bytostí, jež měly prsa.

Bohatí muži měli své výhody: limuzíny, letní sídla, soukromá letadla, drahé dárky. Také měli své nedostatky: aroganci, nevěru, nemožně nabitý časový rozvrh a velmi často též nelichotivý názor na ženy. Ale... jednu věc jsem měla vzácně společnou s většinou svých partnerů, a sice vzájemný nedostatek úcty. To byl pravděpodobně důvod, proč z žádného z mých vztahů nikdy nevzešlo nic kloudného.

Brant byl úplně jiný než všichni ostatní boháči, které jsem poznala. Poslouchal mě, když jsem mluvila. Díval se mi do očí a ne na prsa. Zajímal ho můj názor, vážil si mého intelektu. Přistupoval k našemu vztahu s opatrností kočky, jež se přibližuje k potravě, našlapoval jemně a jeho kroky byly stejně nové a pátravé jako mé. Tančili jsme kolem sebe, naše pohyby nabíraly na intenzitě, naše kroky byly každým dnem jistější. Společně jsme tvořili a objevovali své role; jedinou oblastí života, v níž jsme nepotřebovali praxi, byl sex.

Ten muž... byl zvíře. Teď jsem srkala kávu a poposedla si na židli; rozbolavělé tělo mi připomnělo několik předchozích nocí, kdy mě

díky své zručnosti přivedl ke čtyřem, pěti... pak i k šesti orgasmům. Maličko jsem se pootočila a sledovala, jak Brant vchází do kavárny a hledá mě očima. Potom šel ke mně a letmo mě políbil na rty.

„Čekáš dlouho?“

„Pět minut. Tumáš.“ Přisunula jsem mu kávu. „Obyčejná černá. S tebou fakt není žádné vzrúšo.“

Usadil se do židle, zvedl šálek k ústům a předstíral, že se mračí. „Černá káva je mužná. Jako chlupatá hrud.“

Zasmála jsem se do svého šálku. „Nechci, abys měl na prsou chlupy. Líbí se mi to tak, jak to je. Perfektně odchlupené tvým zkrášlovacím týmem.“

Teď se na mě zamračil doopravdy. „Já nemám žádný takový tým. Oni jsou...“ Můj výřečný muž najednou vypadal, že nemůže najít slova. Zasmála jsem se, chytila ho za zápěstí a odtlačila mu hrnek s kávou od obličeje. Pak jsem se naklonila přes stůl a znovu ho políbila. Popadl mě za šíji, přitiskl si má ústa blíž a v okamžiku drsné vášně dal najevo svou mužnost. Odtáhla jsem se, sedla si zpátky a zrudla, zatímco jakási žena, která procházela kolem, se na nás podívala, jako bychom si to právě rozdali přímo tady na podlaze.

„Mrzí mě ten věcerejšek.“ Z Brantova hlasu vyprchala veselost.

Pokřčila jsem rameny. „O nic nejde. Vyrázila jsem si na nákupy. Oběhala jsem si pár věcí, když už jsem byla v centru.“

„Honil jsem termín na opravě toho wireframu... někdy se do práce tak zaberu, že ztratím přehled o čase.“

„To je v *pohodě*. Jen jsem si o tebe dělala starosti. Nezlobím se – jen mi vadilo, že kvůli tomu musím otravovat Jillian.“ Přičemž „vadilo“ bylo slabé slovo. Brant a já jsme měli domluvenou večeři: v šest večer U Alexandra. Čekala jsem u našeho stolu půl hodiny, pak jsem odešla, protože mi nebral telefon. Nechtělo se mi posílat textovku Jillian, ale nakonec jsem ji vyťukala čistě z obavy, jestli se mu něco nepříhodilo, jestli se neztratil. Tak trochu jsem čekala nepříjemnou odpověď – něco v tom smyslu, jak málo mu na mně záleží. Ale odpověděla rychle a profesionálně.

JE TADY V KANCELÁŘI. PRAVDĚPODOBNĚ BUDE PRACOVAT POZDĚ DO NOCI. NEPOCHYBNĚ SE PŘÍLIŠ ZABRAL DO PRÁCE A ZAPOMNĚL. JE MI TO LÍTO.

Ta distingovaná odpověď mě ještě víc rozčílila. Naklonila misky vah v její prospěch a automaticky mě přinutila k podobně distingované reakci.

Teď jsem si uloupila kus muffinu.

„Dovol, abych ti to vynahradil.“

Dívala jsem se na něj a žvýkala. Borůvky se míchaly s cukrem a moukou a utvořily v ústech dokonalou kombinaci. „Pokračuj,“ zamumlala jsem.

„Dneska kašlu na práci. Budu jen tvůj.“

Polkla jsem sousto. „Ale musíš přece dodržet termín. Tři týdny pracuješ na tom...“

„Neřeš to.“ Natáhl se přes stůl a vzal mě za ruku. „Ty jsi důležitější a já si vyhradil celý den a budu ti dělat pomyslení, protože tě chci odškodnit za včerejší noc.“

Pozvedla jsem obočí. „Celý den? To je vážný závazek, pane Sharpe.“

Zahleděl se mi do očí. „Ke kterému jsem ochoten.“

Naklonila jsem se k němu a ztišila hlas. „A jaképak pomyslení mi budeš celý den dělat?“

Přítáhl si mou ruku k ústům. „Myslel jsem, že bychom se nejdřív mohli zastavit u mě v bytě. Mám pár nápadů, jak tě odškodnit.“

„Sexy nápadů?“ zašeptala jsem rozverně.

Naklonil se, rukou si mě jemně přítáhl za šíji, až byl ústy u mého ucha. „Takových, ze kterých se ti budou třást nohy kolem mého krku. Ze kterých jsem tak tvrdý a připravený, že tam snad ani nedojdu. Při kterých budeš křičet moje jméno a...“

„Jdeme.“ Prudce jsem vstala, až nohy židle zaskřípaly po podlaze. Chytla jsem ho za ruku a vzala to přímou čarou ke dveřím.

Brantův byt v centru města bylo jeho sexuální doupe, místo, kde se o zábavu mého milého dříve staraly luxusní štětky a během posledních dvou desetiletí uspokojovaly každou jeho tělesnou potřebu. Ano, stála jsem teď v místnosti, kde jiné ženy sténaly jeho jméno a obsluhovaly jeho ptáka. Bylo mi to fuk. Protože tomu muži před sebou, s roztouženými očima, pevným tělem, prsty, které zbavovaly mé tělo šatů... tomu jsem viděla do duše. Neměl oči pro nikoho jiného na světě. Myslel jen na mě, nepředstavoval si ani nechtěl nic jiného, než co jsem mu mohla nabídnout já. Zvedl mě, posadil na barový pultík, stáhl mi šortky, zul sandálky a jeho ruce mě cestou zpět hladily po kůži. Klekl si na podlahu, podíval se mi do očí, vsunul ruku mezi moje kolena a roztáhl mi nohy, až jsem se mu otevřela. Sklopil oči a byl teď v naprosto dokonalé úrovni.

„Brante,“ zasténala jsem, odhalená až běda. Vzduch mi vnikal na místa, která byla za normálních okolností skryta.

„Buď potichu, zlato.“ Rukama pohladil vnitřní stranu mých stehen, já mu vnořila ruce do vlasů a on po mně zároveň přešel pravou rukou. Nadechla jsem se, rozevřela nohy ještě více a on tiše zasténal a přešel prstem po rtech mého pohlaví. Každý záhyb opsal dotekem jemným jako vánek a moje tělo reagovalo na ten dráždivý pohyb a vyjádřilo touhu po něm jediným způsobem, který znalo. Zvlhla jsem a on s hlasitým vzdechem trochu zajel dovnitř prstem. Vzhlédl, jeho hlava se pohnula pod mou rukou, oči se setkaly s mýma a neuhnuly, jen se na chvíličku přivřely, když prst vytáhl a ochutnal mé šťávy. „Bože, chutnáš tak sladce. Chci do tebe ponořit obličej, Lano.“ Znovu se mi podíval do očí, začal mě tím prstem dráždit tentokrát zvenku,

pak do mě pomalými pohyby vnikal, hladil všude, kde to šlo, bříšky prstů prozkoumával, ohmatával, kroužil, tlačil. Já se prohýbala v zádech, dívala jsem se na něj s ústy pootevřenými, neschopna odtrhnout oči od té scény, kterou předváděl.

Když už se to nedalo vydržet, přitáhla jsem si jeho ústa k sobě dolů a mé tělo sebou šklublo při tom horkém doteku. Jeho jazyk se do mě vnořil, ale ještě předtím se postaral o můj klitoris a vsál ho tak, až jsem zalapala po dechu a rukama křečovitě sevřela jeho hlavu. Očima jsem na chvíli zabloudila k odrazu nás dvou v okně, obrazu horečné touhy. Jednou rukou jsem drtila pultlík, druhou jeho hlavu, neschopna...

Zmítala jsem se pod jeho ústy... „Brante, já...“ A potom jsem vykřikla, nešlo to zastavit, boky jsem zběsile najížděla proti jeho rtům, zatímco mě jeho ruce držely, uvěznily mě a nedovolily ucuknout, až jsem se rozpadla na kusy.

Když jsem se udělala, jeho ústa trochu polevila, jazyk stále pracoval, ale již ne tak zběsile, můj orgasmus se prodlužoval, dýchala jsem ztěžka a můj stisk povolil. Klesla jsem na bar, ochabla a jeho ruce mi konečně dovolily dát nohy k sobě. Když mě zvedl, otevřela jsem oči.

Odnesl mě do ložnice a mé končetiny se snažily probrat zpět k životu. Něžně mě položil na postel, rukama urovnal mé paže i nohy na správné místo, a když sundal kalhoty, viděla jsem, jak moc je připraven.

„No teda.“ Svaly mi fungovaly aspoň natolik, abych se vzepřela na loktech, zatímco jsem pohledem těkala od jeho vzrušení k očím a rtům, s nimiž si pohrával úsměv.

„Teď jsi tak krásná,“ řekl, rozbalil kondom, natáhl si ho a já sledovala, jak se jeho obalený nástroj lákavě zakýval. Z té vysoké erekce se mi sbíhaly sliny. Pokrčila jsem kolena a roztáhla nohy, aby měl přesně ten živočišný výhled, po kterém určitě toužil, protože tiše zaklel, klekl si na postel, přešel mi rukama po nohou a připravoval se vstoupit dovnitř. „Kdyby to bolelo, ozvi se,“ zamumlal, pohnul boky dopředu, hlava jeho penisu vrazila dovnitř a já vzdychla z toho mocného objemu a očima klesla dolů k té úžasné podívané, kde rty mého pohlaví objímaly jeho nástroj.

Byl silný. Obřezaný. S upravenými chloupky. Krásný. Trochu popojel dovnitř, pak zase ven, zbývalo ještě několik centimetrů, kondom byl zvlhlý mým vzrušením, těch pár chloupků na mé kundičce vlhkých a splených kolem něj. Nepospíchal, dopřál mi čas a jeho pomalé tření bylo zkrátka... nade vše. Veškeré smysluplné myšlenky mě opustily, odtrhla jsem se od toho pohledu a podívala se mu do očí, kterými na mně visel. Ve tváři měl zranitelný, opravdový výraz. Díval se na mě, jako bych byla celý jeho svět, jako by náš měsíc starý vztah znamenal mnohem víc, jako by jeho srdce už patřilo mně a moje zase jemu. Jeho pohled zbožně uctíval mou tvář. Vnímala jsem jen klesání a stoupání jeho obličeje, zatímco přirážel a zbavoval mě sebeovládání. V okamžiku, kdy přirazil naplno, když se posunul od sladkého k bolestnému, ve chvíli, kdy mé tělo již plně přivyklo jeho délce a objemu a já tolik toužila a zároveň dostávala tolik uspokojení... jsem si toho všimla. Sdělili jsme si to očima, bez zbytečných slov. Když ke mně sklonil ústa, naše spojení bylo dokonáno. Ukradl mi kousek duše.

Zamilovala jsem se do něj.

9

Schoulila jsem se mu na prsou, brouzdala rukou po jeho břiše, po křivkách těla, břišních svalech, které nadskakovaly pod mým dotekem, a on vydechl. Sjela jsem rukou níž, vjela pod příkrývku, sevřela ho rukou a ten mocný sval okamžitě reagoval. „Nezačínej si, jestli nechceš víc,“ zachrčel.

„Tohohle?“ škádlila jsem ho. „Vždycky budu chtít víc.“ Naposledy jsem ho stiskla a pustila, položila ruku na jeho prsa a chtěla si to ještě pár minut užít. Brant byl uvolněný, jeho intenzita klesla na úroveň, která byla přímo rozkošná, hlavou teď spočíval na polštáři, oči měl zavřené a jediným pohybem bylo klesání a stoupání jeho hrudi pod mou rukou.

Chvilí jsme jen mlčky leželi a do mých končetin ještě tu a tam vystřelila synapse posexuální rozkoše. Zavřela jsem oči a znovu si přehrávala náš sex. Nevstoupila jsem do tohoto vztahu jako panna. Měla jsem dost milenců – odhadem tak sedm nebo osm. Zažila jsem orgasmus. Několik bouřlivých nocí plných divokého tance mezi peřinami. Nikdy jsem však nezažila sex jako s Brantem. Kompletní zážitek s mužem, který se soustředil jen na jednu věc: mou rozkoš. Jeho orgasmus samozřejmě přišel, vždycky na něj došlo, a tím se to celé zakončilo, ale bylo to jako vedlejší produkt, nikoli cíl. Brantovi šlo pokaždé o moje uspokojení a nenasytnýma rukama, ústy i penisem vyloudil z mého těla tolik orgasmů, kolik jen šlo.

Přehodila jsem přes něj nohu a přitiskla se blíž. Cítila jsem, jak mě jeho ruka na oplátku stiskla. „Pověz mi o těch holkách z eskort servisu.“ Nevěděla jsem, kde se to ve mně vzalo; vypadlo mi to z pusy bez varování. Cítila jsem, jak se Brantovo tělo napjalo a jeho ruka přestala líně prozkoumávat mou kůži.

„Co ses doslechla?“

„Že jich byly stovky. A že chodily sem, ne k tobě domů.“

„Odsud je blíž do kanceláře. A... doma mám příliš mnoho cenností, taky práci a soukromí. Tohle fungovalo líp.“

Opřela jsem se mu bradou o prsa a zkoumala jeho tvář, modré oči, které se střetly s mýma. „Stovky?“ zeptala jsem se.

Zamračil se. „Ne. Za posledních dvacet let...“ Pokrčil rameny. „Možná patnáct.“

Vstřebávala jsem to číslo. Na jednu stranu to bylo víc, než jsem měla já. Na druhou to bylo méně, než jsem čekala. „A... proč prostitutky?“

Začervenal se, což jsem u něj dosud neviděla. „Uspokojit ženu... je pro mě důležité. Chtěl jsem se učit od profesionáleka.“

„Učit?“

Odhrnul mi loknu z tváře. Obtočil ji kolem prstu a zastrčil mi ji za ucho. „Poprvé jsem byl mladý. Sedmnáctiletý. Předtím jsem se s nikým ani nelíbal, celý můj svět se omezoval na sklep. Chtěl jsem si najít přítelkyni, hormony se mnou pořádně mlátily, ale Jillian a rodiče si nepřáli, abych běhal po městě a odchytil první holku, kterou uvidím.“

„Tak ti objednali prostitutku?“ Odsunula jsem se z jeho prsou, čímž se dala do pohybu moje ňadra, on k nim sklouzl očima, táhle vydechhl a rukama mi vyjel po zádech a dopředu, kde s obdivem vzal moje ňadra do dlaní. „Brante,“ řekla jsem a snažila se neztratit nit, zatímco on se věnoval plně mému poprsí. „Brante,“ opakovala jsem. „Tví rodiče ti objednali prostitutku?“

„Ne,“ zamumlal a snažil se mě vytáhnout výš, políbil mě na krk a postupoval níž. „Jillian mi sehnala Bridget McCullenovou, osmnáctiletou holku jako vystřiženou z mých fantastických představ.“

„Prostitutku,“ opakovala jsem, sjela níž, aby mi nemohl na prsa, a v této nové pozici jsem přesně cítila, jak moc ho vzrušuju. Se sebezapřením jsem se usmála.

Konečně zvedl oči. „No, já nevěděl, že je prostitutka. Jillian zařídila, aby prostě jednoho dne zaklepala na dveře, když jsem byl sám

doma. Ta holka mě doslova vytáhla ze sklepa do mého pokoje. Poprvé mě vykouřila a na dobré tři minuty mě donutila zapomenout na počítače.“

„Není tohle snad... ilegální? Bylo ti sedmnáct. Je to přece tvoje tetal Tohle je děsivý v tolika ohledech, že je snad ani nedokážu vyjmenovat.“

Zasmál se. „V tu dobu to byla nejlepší věc, kterou pro mě mohla udělat. A já nechtěl opustit dům, nechtěl jsem...“ Sklopil oči a začal vytahovat příkrývku výš, jako by potřeboval zaměstnat ruce. „Chápal jsem, že mě chtějí mít pod dohledem. Dělalí to pro moje dobro. Nevěděl jsem, že to byla prostitutka. Myslel jsem, že mě má ráda a že se prostě přistěhovala někam poblíž. Chodila za mnou dva roky. Z toho kluka, kterým jsem byl, udělala muže. A potom... zmizela.“

„Co se stalo?“

Pokrčil rameny. „Možná se odstěhovala, našla si přítele, nevím. Zlomilo mi to srdce. Myslel jsem, že jsme k sobě prostě patřili, dokud mi Jillian neřekla narovinu, jak to všechno bylo. Jak se ta holka zajímala jen o to, kolik jí zaplatí, o nic víc. Jak se mám soustředit na to dobré, co jsem z toho vztahu získal. Naštvalo mě to. Několik dní jsem s ní nepromluvil. Tehdy jsem se odstěhoval a začal bydlet tady. Po pár dnech mi poslala novou holku. Chápal jsem, o co jí šlo. Nemohl jsem se na ni zlobit kvůli něčemu, co jsem chtěl. Mohl jsem tu holku buď odmítnout s tím, že je to štetka, nebo si ji nechat a smířit se s tou zvrácenou realitou svého života.“ Podíval se na mě. „A tak jsem ji šoustal. A bylo to jiné než s Bridget. Už jsem věděl, jak to chodí, a měl tu situaci pod kontrolou. A tak jsem se soustředil na to, o co mi šlo – umět uspokojit ženu. A říkal si, že jednoho dne budu mít ženu, která si to zaslouží.“

Dívala jsem se na něj. Zamrkala jsem. A znovu zírala. „Uvědomuješ si,“ řekla jsem pomalu, „že bys mi tohle všechno neměl svěřovat? Tohle jsou věci, které bys měl tutlat. Kostlivci ve skříni, kteří ukazují na tvou zranitelnost.“

Zasmál se, objal mě a přetočil nás oba, takže jsem se ocitla nahoře. Pořád jsem cítila jeho penis, který žadonil o pozornost. „Tak je tady

máš. Všechny mé kostlivce. Necháš si mě i tak?“ Kousal mě na krku a níž a já se hihňala, natáhla jsem ruku dolů a chytila ho za to, čeho jsem se nemohla nabažit. „Kostlivce, jo?“ uvažovala jsem nahlas. „No, pevnou kůstku ocením.“

Zasténal na mém krku a přirazil mi do ruky. „Tohle bylo tak laciné.“

Zasmála jsem se. „Laciné v dobrém slova smyslu?“

Zakroutil hlavou do mých loken. „Zkaženě laciné.“

„Zkaženost já můžu,“ zašeptala jsem, protože mě hlas pomalu opouštěl. Sevřela jsem ho pevněji a on pohnul boky, takže svým nástrojem opět štouchl do mé dlaně.

„Bože, ženská.“ Natáhl se nade mnou, vzal za úchytku nočního stolku a ve spěchu převrhl to, co na něm stálo. „Já nevím, co s tebou.“

„Opravdu?“ škádlila jsem ho. „Ty nevíš, co se mnou?“

„Oprava,“ zahuhlal, vzdálil se jen na délku svého penisu, ruce se mu nedočkavě třásly. „Vím přesně, co s tebou.“

Potom byl zpátky nade mnou, vnikl do mě a důkladně mi předvedl, co všechno má se mnou v plánu.